

Nemzetközi borverseny kezdődött Budapesten

A mezőgazdasági múzeum budapesti, vajdahunyad-vári épületében csütörtökön ünnepélyesen megnyitották a harmadik nemzetközi borversenyt. Késér János földművelésügyi miniszterhelyettes ünnepi beszédében elmondotta, hogy világszerte minden eddigénél nagyobb érdeklődés nyilvánult meg a budapesti nemzetközi borverseny iránt. A fejlődés jellemzője, hogy míg 1958-ban 569 bor vett részt a budapesti nemzetközi vetélkedőn, s ebből 570 volt külföldi, az idén pedig 1003 bor kerül a bírálók asztalára, s ezeknek több mint kétharmada külföldön termelt.

Az augusztus 16–25-ig tartó nemzetközi versenyen igen nagy feladatot vár a bírálóbizottságra, hiszen naponta átlagosan 72 bormin-

tát kell rangsorolniuk tisztaság, szín, illat, továbbá íz, zamat és összehangoltság alapján. A két bírálóbizottság 16 tagja közül tíz külföldi.

A külföldi borok az öt földrész 21 országából érkeztek, köztük most először szerepelnek a budapesti nemzetközi versenyen Japán, az Amerikai Egyesült Államok és Portugália legjobb borai. A megyei versenyeken és az országos döntőn elismerést nyert magyar borok közül 304 minta került a nemzetközi »bajnokságra«, ebből 19 egyéni termelőktől, a többi a termelőszövetkezetektől az állami és célgazdaságoktól, valamint az állami pincegazdaságoktól érkezett.

Az ünnepi megnyitó és tájékoztató után a bírálóbizottságok megkezdtek munkájukat. (MTI)

Tanulók nyári munkája a vasúton

(Tudóstónktól.)

A Szeged-állomáson, a fűtőházban és a pályafenntartási főnökségnél mintegy 200–300 főnyi tanulócsoporthoz dolgozik fizikai munkán. A nyári iskolai szünidő alatt foglalkoztatott tanulókat az állomáson a hivatalos gédek mellé osztották be, vagy irodai kisegítőként alkalmazták őket. A fűtőházban — váltott csoportban — 70–80 fiú és lány takarítja a személy- és gyorsvonati szerelvényeket.

A pályafenntartási főnökség mintegy 200 tanulóval alkalmazott a nyíltvonali vágányok fűtészítésére. Nem volt könnyű feladat ebben a tikkasztó napsütésben, s meg lehetett állapítani: a szegedi Tisza-pályaudvar tolató- és rakodó vágányai soha nem voltak olyan szépek és tiszták, mint a fiatalok szorgalmas munkája nyomán.

Dr. Bánkfalvy Gyula

A MUNKÁSVÉDELLEM NEM SZÓBESZÉD

Több gondot fordít az építővállalat a balesetek megelőzésére

A Csongrád Megyei Építőipari Vállalatnál tavaly 42 dolgozó ért balesetet az első fél évben, az idén 32-t, s volt köztük egy halálos kiemelés is. Tavaly 687 nap esett ki a munkából a balesetek következtében, az idén 479. A féléves baleseti statisztika tehát javulást mutatna, ha nem történt volna halálos végű szerencsétlenség Csongrádon.

Rendszeres oktatás

S mit tettek a balesetek ellen?

A mulasztást elkövető dolgozókat hol az építészvezető, hol a főépítészvezető, hol maga az igazgató figyelmeztetésben részesítette. Tizenkét esetben még fegyelmi eljárást is indítottak ellenük. De nem változott a helyzet a második fél év első hónapjában sem: júliusban 14 munkás sérült meg az építkezéseken, s egy meg is halt.

Nyilvánvaló, hogy kevésnek bizonyult az a fáradság, amit eddig a balesetelhárításra fordítottak.

Ha a cél elérésére nem is kell minden áron új utakat keresni, a meglevő eszközök hatékonyságát feltétlenül szükséges fokozni. Ezt a következtetést levonták a vállalatnál, s első lépésként elrendelték, hogy a műszaki vezetők részére rendszeres munkásvédelmi oktatást kell tartani: az igazgató a főépítészvezetőnek, építészvezetőnek a termelési osztály vezetője, a főépítészvezetőnek a biztonsági megbízott, pedig a művezetők számára.

Mert igaz ugyan, hogy a munkásokon sok múlik, de talán még több azoknak, akik az építkezéseket irányítják, akik eltérhetik, vagy megakadályozhatják a hanyagságot.

Hatásos utasítások

A balesetek számának legutóbbi növekedését vizsgálva az építővállalat szakbizottsága arra a következtetésre jutott többek között, hogy a balesetek egy részének a dolgozók fáradtsága az oka.

Furcsa következtetés, de igaz. Tudni kell ugyanis, hogy csak Szegedre hatszáz dolgozót szállítanak be naponta gépkocsikon, s nem egy autó kétszer is megfordul a város és valamelyik környező község között. Aki távolabb lakik, annak reggelként 4–5 órákor kell felkelnie, s csak este 7–8 óra tájban kerül haza lakóhelyére.

Sok építőipari munkás falvakban, tanyákon él, s nemcsak munkahelyén, hanem szabadidejében is dolgozik. Ilyenkor, nyáridőben különösen, hiszen most van a mezőgazdasági munkák szezonja.

Aki fáradt, nemcsak kevesebbet dolgozik, mint egyébként, hanem figyelmetlen is. Aki pedig figyelmetlen, azt hamarabb éri baleset.

Nincs elég munkásvédelmi őrség

Bizony könnyebb elrendelni az oktatás bevezetését, mint az előbb említett helyzetet gyorsan változtatni. Majd ha több munkásszállás épül, melyeken a távol lakó munkásokat is el lehet helyezni, akkor más lesz, a testi épsége.

De most sem szabad bele-nyugodni abba, hogy sok a baleset. Igaz, a vállalat több be kell venni, de nem szatizezer forintot költ évente munkásvédelmi propagandára, s ez jó, kell is, csak hogy nem elégséges.

Alig-alig működik munkásvédelmi őrség az építkezéseken, pedig ez a módszer másutt, ahol nemcsak meg-

szervezték, hanem azóta is istápolják, kitűnően bevált. Az építőmunkások, a kőművesek, kubikosok, ácsok, stb. talán nem adnak semmit saját testi épségükre? Ők nem szívesen vállalkoznának annak tudatos őrzésére? Egyelőre még úgy látszik, hogy nem. De ha valamilyen látszat csál, akkor ez bizonyára!

Lehet, hogy több fáradtság, nagyobb szervezési készség kell az építőiparban a munkásvédelmi őrségnek létrehozásához, de ha a dolgozók ráébrednek hasznára, majd megkedvelik.

Balesetek nélkül

A munkásvédelmi őrségek jobban elősegíthetik a balesetek elkerülését, mint a munkásvédelmi verseny, melyben a műszaki vezetésen kívül jelenleg is 85 brigád 500 fővel vesz részt. Az viszont, hogy egy s némely munkahelyen egyetlen baleset sem fordult elő az utóbbi fél évben, inkább a véletlennek, mint ennek a versenynek köszönhető. Bár erről a szakszervezetnek még egyelőre más a véleménye.

A Csongrád Megyei Építőipari Vállalat új dolgozóinak zöme ifjú szakmunkás, vagy a mezőgazdaságból elkerülő munkaerő. Nekik még nem is lehet tapasztalatuk a biztonságos munkavégzésről, s ezért gyakorta éri őket baleset. Nagy tehát a műszaki vezetők és a szakbizottsági bizottság felelőssége, hiszen rajtuk, a színvonalas baleseti oktatáson, az előírások betartásán múlik ezeknek az embereknek a biztonsága, a testi épsége.

Csak a számok gyűjteménye a statisztika, figyelembe kell venni, de nem szatizezer forintot költ évente munkásvédelmi propagandára, s ez jó, kell is, csak hogy nem elégséges.

F. K.

Alumínium tölcse — ételszag ellen

— A világból ki lehetne zárnivalni azzal, ha az ételszag bemeleg a szobába — hallani számtalanszor a háziasszonyok kesergését.

Igy nem csoda, hogy a Fémfeldolgozó Ktsz-tól éppen egy nódolgozó — civilben természetesen házias szag — hozta haza az egyik külföldi kiállításról az ötletet, amelyet a szövetkezet máris formába öntött. Az

egyszerű szerkezet mindössze 100 x 50 x 15 centiméteres szögletes tölcse alakú alszivóberendezés, amelyben egy kis 40 wattos motor ventilátort forgat. Az egész készülék súlya 8–10 kiló, egyszerűen a falra akasztható a tűzhely fölé. Annyit fogyaszt, mint egy 40 wattos izzólámpa, mégis óránként 200 köbméter párást, ételgőzöket levágó »zabará« el a konyhából a szellőzőnyíláson, vagy a kéményen keresztül és egyben megszünteti a gáz káros utóhatásait, a mérsz, a vakolat lehullását.

A hasznos kis berendezés gyártását a jövő év elején kezdik meg, s még az első negyedévben forgalomba kerül.

A SZEGEDI KONZERV-
GYÁR tén-

rakodó- munkásokat

Vess fel azonnalra. Jelenlegi lehet naponta reggel 7 órától 13.30 óráig a gyár munkügyi osztályán. 20281

Egy társadalmi ösztöndíjas HAZATÉR

Csikós Gáborral, a Radnóti Gimnázium annak idején friss érettségivel útra bocsátott fiával a Szegedi Nemzeti Színházban találkoztam először a Színház- és Filmművészeti Főiskola szűrvizsgáján. Csikós Gábor ugyanis erre a főiskolára pályázott. A cigányos képű, nyurga fiú a közel száz jelentkező közül elsősorban szerénységével tűnt ki, s amikor megszólalt, a kellemes hang, s az előadás mód, ahogyan József Attila egy versét szavalta, meglepte a zsűri tagjait. Nem is volt semmi vita: Csikós Gábor pályázói társai előtt megszégyesült, s a következő felvételi vizsgákon is sikeresen megállta a helyét.

Örült a család...

Apja, a Szegedi Kenderfonógyár kőművese, s anyja, a szőregi községi tanács dolgozója szívóbb örültek nagyobbik fiuk választott pályájának. Endre, a kisöccsük, az általános iskolában már akkor eldicsekedett, hogy a bátyja színész. Nem tudta, hogy mennyi akadály áll még a nagyfiú előtt, amíg beléphet, mint kezdő hívó, Thália templomába.

S Csikós Gábor sokat ígért tanulmányi eredményének jó híre, tisztelt tudása tanárai-val szemben és közvetlen emberi magatartása, felkeltette iránta a városi tanács érdeklődését. A második évben egy nap levelet kapott Szegedről, amelyben korábbi pályázatára értesítést kapott: utazzon haza társadalmi ösztöndíjának ünnepélyes átvételére.

Havonta 600 forintot jelentett ez! Örült neki az egész család, hiszen ezzel a gond kevesebb lett otthon és Gábor még gondatlanabban tanulhatott. S tanult is, helytállt, hogy bebizonyítsa a társadalmi ösztöndíjat adóknak, nem hiába építettek szorgalmára, tehetségére, becsületére. Tudta azt is, hogy a társadalmi ösztöndíj arra kötelezi, hogy pályáját majd ott kezdje el, ahol első sikeres felvételi vizsgáját tette, a Szegedi Nemzeti Színházban.

Színház, film, rádió

Friss szerződéssel a kezében most ismét találkozom Csikós Gáborral. Megemberekedett, megizmosodott a négy főiskolai év alatt, amely az első színházi sikereket is adta neki. Vizsgaszerepét két Merimée egyfelvonásosban alakította. A művész hinta-jában Martinezt, az asszony ördög című darabban pedig Don Antonio inkvizitor sze-

repét játszotta sikeresen. Beugrott egy másik vizsgaelőadásba, a revizor-ba is, amelyben a járásbíró alakját formálta meg.

Felfigyelték rá a filmesek is. A Pesti háztetők című, nemrégiben készült magyar filmben ő volt a Jockó, az »autós«-fiúk egyike. Most ismét szerepet kapott a Párbeszédben, egy készülő új magyar filmben, amelynek felvételeit jórészt Csehszlovákiában, Kassán forgatják majd. Több szinkronizált film egy-egy szereplőjének a hangja is az övé. A Ludas Matyi új hangja — mint ismeretes — Csikós Gáboré. A Tiszta égbolt című szovjet filmben Szerjozsa hangja is az övé. Ismerjük Csikós Gábor a

rádióból is. A Bodóra várni című rádiódramában Bonzanbót alakította.

„Jól kezdeni a pályát”

Mindebből kitűnik, hogy Csikós Gábor méltó volt a városi tanács ösztöndíjára, nem csalatkoztak benne. Most reményekkel telve jött haza.

— Szeretném jól kezdeni a pályát — mondotta találkozásiunkkor. — Egyetlen vágyam: sokat, nagyon sokat játszani, s főleg minél többet tanulni. Úgy tudom, a Hamletnek nincs igaza c. darabban fogok bemutatkozni szülővárosom közönségének. Szeretném, ha úgy ismernék és szeretnék meg, hogy soha ne csalódhassanak bennem.

L. F.

SZABOLCSIÁK SZEGEDEN

A Tisza gyöngyszeme. Várása van ennek a városnak. Ez hozta Móra Ferenc és a híres magyar néptáncosok Pista városába Mórisc szülőföldjének, a távoli Szabolcsnak fiait. Több mint 200 nyírségi és szatmári tást-ig, fiatal és öreg ismerkedett három napig a várossal, emlékeivel, nevezetességeivel. Szükségük is volt erre a világhíres jónak és burgonya termelőnek. Igen, mert sokak emlékezetében úgy élt eddig Szeged, mint a paprika és a szalámi városa.

Hogy működik a páternosztér?

Mi tagadás, a folyó partjáról megnézték azt is, s az »idegenvezető« színes szavakkal ecsetelte, hogy új szarítót kellett építeni. Megduplázódott a szalámi »termelés« is a kül- és belső föld örmére. Mégsem ez volt a sláger a homoki embereknek. Inkább az Átd. Végig ülték és hallgatták Verdi híres operáját. A Pócs-petribé való Sztiku Józsefnek örökre emlékezetes marad ez az est. Csodálatos-e, hogy ez az alig negyvenes asszonyka minden időt kihasználta arra, hogy ismerkedjen Szegeddel? Még azon túl is, hogy városnézésen volt a többiekkel. Életében először itt volt színházban. Most látott operát, s derült mindenki, amikor megtudták, hogy »önszorgalomból« az új, moder» megyei tanácshá-

zára is ellátogatott. Kiprobálta a páternosztér. Egyedül azonban nem mert ráállni. Magával vitte Mátyás Janest is, szövetkeztük egyik fiatal tagját.

Egy nótakedvelő a Dankó-szobornál

Asztalos József, a nótakedvelő nagydebosi ember a permetezésből maradt ki azért, hogy megláthassa Dankó Pista szobrát. Már a vonatban mondogatta, hogy bizony oda áll a nótaszereget primás elé és eldöldje, hogy »Nótás kedvű volt az apám...« Megtette-e, vagy sem, nem tudom, de hosszú ideig meghatódva nézte a fehér szobrot a szabolcsi parasztember. A szamoszegi Filep Ádám ősi városának tartja Szegedet. Itt szolgált katonaként 1935-ben. Büszke is rá. Maté András Besenyei György szülőfalujából, Tiszabercéről jött Szegedre. »Azt hittem, pihenni fogok — mondta —, de bizony itt nem lehet, mert annyi a lát-nivaló.«

Szeged meghódította a szabolcsi embereket. Csodál-
ták a Dómot, várásos harangjátékát, tisztá utcáit, rendezett parkjait. S talán nem túlság az, amit Maté András mondott: »Budapest után a legrendezettebb városunknak tartom. S tisztaságban még a fővárost is felülmúlja. Látszik, hogy a szegediek szeretik városukat, vigyáznak rá.

Megszerették a nyírségi és szatmári falvakba a szovjet és a román határ mellé. Büszkélkednek is. Hogyne, hisz ők már látták Szegedet, s feledhetetlen emlékekkel búcsúznak tőle.

Az új Szeged

Az ünneplő fekete ruhás, csizmás Szilvási István az

Alföldi étteremben ebéd után ezt mondta: »Inkább egy pár fiatalat küldött volna el az első Tiszánagyfaluból. Azok hadd látták volna meg, hol is terem az a híres paprika.« Valaki erre az idősebbek közül megjegyezte: »Idősebbekre még jobban ráér. Mi a múltban nem juthatunk volna el ilyen helyre. A fiatalok meg előbb-utóbb úgyis eljutnak ide is.«

Ők azonban már nemcsak a régi patinás várost ismerik majd meg, hanem az újat is. Ogyesszá, az új modern városrészt. S ez még több emlékekkel gazdagítja majd őket. S bizonyít valamit: az új rend építőinek teremtő erejét, Szegednek, a napfény városának további felvirágzását.

Parkas Kálmán,

a Kelet-Magyarország munkatársa

Vizsgáztak a vadőrök

Bármiféle kötelező vizsgára szorongva gondol az ember. Hát még nyáron, amikor állítólag kevesebb fogékony az agy. Ennek ellenére komoly vizsga volt tegnap Szegeden, az Erdészeti és Mezőgazdasági Technikumban. Csongrád, Békés és Bács megyéből közel 70 vadőr, mint levelező hallgató, 10 hónap kemény tanulása után sikeres vizsgát tett.

A vizsgabizottságban ott volt a Magyar Országos Vadász Szövetség képviselője, s Csongrád megyéből több választmányi tag. Az elnöklő Varga József, Csongrád megyei vadászati felügyelő alig irt be négyesnél rosszabb jegyet. A vizsgázók, a napszitta, eszertt arcú, kemény te-

kintetű 40–45 éves férfiak kitűnően szerepeltek.

Alig hinné el a járatan ember, hogy milyen nagy szerepük van ezeknek az öreg diákoknak erdőseink és nemes vadaink védelmében. A növény- és állatfaunának zavartalan élete az ő éber munkájukon múlik. Munkaterületük teljes egészében társadalmi tulajdon, amelyet nemcsak a rossz szándékú emberektől kell óvni, védeni, hanem a kártévő és ragadozó állatoktól is. Három megye vadőrei hivatásuk jegyében vizsgáztak tegnap, hogy majd mint vadászati szakmunkások még jobban megállják a helyüket gazdag, nagykiterjedű vadgazdaságainkban.

SURGOSEN KERESUNK!!! exportra gyártott gépek tárolására alkalmas nagyobb méretű

száraz raktárhelyiséget

berbe, teherkocsi bejárhatóság feltételével, valamint személygépkocsi garázzsal. Berlelmeny díja megegyezik szerint. Szegedi Vas- és Fémpari Szövetkezet, Vagász utca 2/b. Telefon: 42-88.